

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Dissertatio moralis de religione hominis secundum legem
naturae**

**Wernher, Johann Balthasar von
Götz, Johann Heinrich**

Lipsiae, 1698

§. IX

urn:nbn:de:bsz:31-102660

loquuntur, carere. Quicquid ergo causam habet, æternum non est; quamvis possit esse æviternum, quod fit in spiritibus creatis, qui quamvis coeperint, adeoque non sint æterni, sine tamen carebunt, & hinc sunt æviterni. *Conf. Veltkem. Insuper. Metaph. Part. Pr. c. 47. §. 4.*

§. IX.

Præterea tenendum, DEum mundum à se productum non negligere, sed suâ providentiâ gubernare. Quoad effectum enim, moralem, & socialitatis salutem nihil interest, utrum quis existentiam DEI neget, an ejus providentiâ in dubium vocet; Utroque enim casu corrumpit omnis Religio, humanæ societatis necessarium, vinculum. Demonstrari autem ex lumine naturæ providentiâ divinâ variis modis potest. Et primò quidem notabilis omnino est inclinatio, & quidam veluti ad eam credendam in homine instinctus. Quoties enim homo suum hæc de re meditatur; deprehendit, se velut pondere quodam inclinari ad eam partem, ut credat providentiâ; & quamvis se de facto ad contrarium nonnunquam deflectat, non tamen contrarios in se oriundos motus satis subigere potest. Et quò ictus illi quæso, & laniatis torquentis se Conscientiæ? An non indicant, per scelera commissa offensum eum, qui hæc humana curret, qui in legum suarum transgressores acriter animadvertat? Et sanè, cùm quilibet opifex naturali caritate & cura in suum opus feratur, qui summus rerum molitor & effector DEus possit suas creaturas negligere, tam mirabili artificio & stupendo ordine productas? Præcipuè cùm ipse & sapientissimus & summè potens, & optimus sit atque iustissimus; quæ ejus attributa ipsa providentiâ quoque manifestè arguunt.

§. X.

Allud etiam sentiendum, nihil DEO competere, & consequenter propriè de eo prædicari posse, quod aliquam imperfectionem, in suo formali involvat. Cùm enim concipi non possit DEus, nisi tanquam ens summè perfectum, indeliquet, perfectioni ipsius nihil addi aut demi posse, & proinde nihil ei perfectionis deesse. Et rectè sanè monet *Rufendorf. c. 1. §. 5.* id esse absurdum, creaturam concipere sibi aliquam perfectionem posse, quæ in ejus & cætera-